

עמ"ת 33240-09-25 - פלוני נ' מדינת ישראל

פלילי - חוק העונשין - עבירות נשק

סדר דין פלילי - מעצרים

var MareMakom = "עמ"ת 33240-09-25 - פלוני נ' מדינת ישראל, תק-על 2025(3), 7079(16/09/2025)";
{p.IDHidden{display:none

בבית המשפט העליון

עמ"ת 33240-09-25

לפני:	כבוד השופטת רות רונן
העורר:	פלוני
נגד	
המשיבה:	מדינת ישראל
	ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט מ' בורשטיין) במ"ת 2129-08-25 מיום 11.9.2025 כ"א אלול התשפ"ה (14 ספטמבר 2025) עו"ד דותן דניאלי עו"ד יצחק פרדמן
תאריך הישיבה:	
בשם העורר:	
בשם המשיבה:	

החלטה

לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט מ' בורשטיין), מיום 11.9.2025, במ"ת 2129-08-25, בה הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

רקע לערר

1. העורר נעצר במעצר ימים ביום 15.7.2025 וביום 3.8.2025 הוגש נגדו ונגד דודו (להלן: איוב, וביחד עם העורר: הנאשמים) כתב אישום בבית המשפט המחוזי בירושלים. כתב האישום מפרט

במסגרת שלושה אישומים כיצד במהלך החודשים ספטמבר ואוקטובר 2024, ניהלו הנאשמים קשר עם סוכן משטרה (להלן: הסוכן), במסגרתו העורר מכר לסוכן שלושה כלי נשק - שני אקדחים וכלי נשק דמוי רובה M-16 - בשלוש הזדמנויות שונות; ירה מנשק חם 6 כדורים בשתי הזדמנויות מבעד לחלון רכב; העיד באוזני הסוכן כי ירה מחסנית כדורים על מצב "אוטומטי" מנשק M-16 באזור שכונת סילוואן בירושלים; וסחר בתחמושת נשק.

בגין המעשים המפורטים מואשם העורר בשלוש עבירות סחר בנשק ובאבזר לפי סעיף 144(ב2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), לצד עבירה נוספת של ניסיון סחר בנשק, לפי סעיף 25 לחוק העונשין; שלוש עבירות נשיאת נשק ובאבזר לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין; ושלוש עבירות ירי מנשק חם, אחת לפי סעיף 340א(א) לחוק העונשין בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, ושתיים לפי סעיף 340א(ב2) לחוק העונשין (אחת מהן בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין).

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה למעצר העורר עד לתום ההליכים המשפטיים. המשיבה טענה כי יש בידיה ראיות לכאורה למעשים המיוחסים לעורר, אשר עיקרן הוא עדות הסוכן ותיעודי העסקאות והקלטות שלהן. נטען כי המעשים המיוחסים לעורר מקימים בעניינו עילת מסוכנות בגינה יש להיעתר לבקשה.

3. בדיון בעניין מעצרו מיום 11.8.2025 הסכים בא כוח העורר לקיומן של ראיות לכאורה, אך ציין כי העורר הוא אדם המאובחן עם מנת משכל נמוכה מאוד; וביקש כי בשל מוגבלות זו הוא ישוחרר לחלופת מעצר או למעצר בפיקוח אלקטרוני. צוין כי בשל מוגבלותו, קיבל העורר פטור מאחריות פלילית במסגרת הליך פלילי קודם שהתנהל נגדו בשנת 2017, כאשר הועמד לדין בעבירה של נהיגה ללא רישיון. המשיבה טענה מנגד כי המעשים המיוחסים לעורר מלמדים על מסוכנות גבוהה, וכי הפטור שניתן לעורר בהליך הפלילי הקודם איננו רלוונטי. זאת, משום שהפטור האמור ניתן לפני מספר רב של שנים, וכי ועדת האבחון מטעם האגף לטיפול באדם עם מוגבלות שכלית התפתחותית (להלן: ועדת האבחון) המעניקה פטור מהליך פלילי, נדרשת לקבל החלטה בכל הליך והליך באופן ספציפי.

בתום הדיון קבע בית המשפט (כב' השופטת ח' מאק-קלמנוביץ') כי לאור המסוכנות הנשקפת מהמעשים המיוחסים לו לא ניתן לשחרר את העורר, חרף הטענות בעניין מוגבלותו; אך יש מקום לקבל תסקיר שירות מבחן בעניינו. בית המשפט הורה על הארכת מעצרו של העורר עד להחלטה אחרת, ועל הגשת תסקיר בעניינו עד ליום 31.8.2025.

4. על החלטה זו הגיש העורר ביום 20.8.2025 ערר לבית משפט זה, אשר נדון לפני השופטת ד' ברק-ארז (עמ"ת 54336-08-25 אלרזק נ' מדינת ישראל; להלן: הערר הקודם). העורר טען כי כמי שנמצא

בעבר כלא כשיר וכלא אחראי למעשיו על ידי ועדת האבחון, המשך מעצרו מאחורי סורג ובריח פוגע בו באופן בלתי מידתי. לפיכך נטען כי שגה בית משפט קמא כאשר לא בחן בעצמו את חלופת המעצר המוצעת, ולא הורה על שחרורו לחלופת מעצר או לחילופין למעצר בפיקוח אלקטרוני.

לצד זאת טען העורר כי הפעלת סוכן נגד מי שהוא בעל מוגבלות היא מעשה פסול; וכן הדגיש את חלוף הזמן מאז ביצוע האירועים המתוארים בכתב האישום ועד מעצרו, תקופה בה לא הסתבך בפלילים פעם נוספת. העורר ביקש ללמוד מעובדה זו הן על כך שביצע את המעשים המיוחסים לו רק בשל פנייתו של הסוכן אליו; והן על עוצמת המסוכנות בעניינו. העורר טען שאביו משמש כ"מוכתר" הפועל נגד פעילות עבריינית, וכי בנסיבותיו המיוחדות של המקרה - יש לשחררו לחלופת מעצר בביתו של אביו, ולחילופין למעצר בפיקוח אלקטרוני.

בטרם קיים דיון בערר הקודם, ביקש שירות המבחן ביום 25.8.2025 מבית משפט קמא לדחות את מועד הגשת התסקיר בעניינו של העורר ליום 30.9.2025 ואילך בשל עומס עבודתו. בית המשפט קיבל את בקשתו, בכפוף להיעדר התנגדות מטעם הצדדים.

במהלך הדיון בערר הקודם חזר העורר, בעיקרו של דבר, על טיעוניו בכתב. המשיבה טענה מנגד כי כשירותו של העורר אינה בעייתית, כפי שעולה מהמעשים המיוחסים לו בכתב האישום; כי העורר נשלח לוועדת האבחון במסגרת ההליך העיקרי המתנהל נגדו; וכי יש מקום לקיים דיון בשאלת החלופה רק על בסיס תסקיר מסודר של שירות המבחן.

5. ביום 28.8.2025 קיבל בית משפט זה (השופט ד' ברק-ארז) את הערר הקודם באופן חלקי. בהחלטתו (שתכונה להלן: ההחלטה הקודמת), נקבע כי בית משפט קמא איזן כראוי בין חומרת העבירות המיוחסות לעורר מחד גיסא ובין הנסיבות המיוחדות בעניינו מאידך גיסא, כאשר קבע מועד אחרון להגשת תסקיר המבחן בעניינו. אולם, איזון זה הופר עם בקשת שירות המבחן לדחות מועד זה ליום 30.9.2025. לפיכך נקבע כי אם לא יוגש תסקיר של שירות המבחן עד ליום 7.9.2025 - יקבל בית המשפט המחוזי החלטה בעניינו של העורר אף ללא תסקיר. בית המשפט הדגיש כי "המקרה הנוכחי הוא בעל אופי חריג. המסמכים ביחס ליכולתו הקוגניטיבית הנמוכה של העורר הם מטרידים, כך שמעצרו הנמשך מעורר קושי של ממש" (פסקה 10 להחלטה הקודמת).

6. ביום 4.9.2025 הגיש שירות המבחן תסקיר בעניינו של העורר. שירות המבחן התרשם כי העורר מקיים קשר תלתי עם הוריו; ציין כי הוא נעדר עבר פלילי, וזאת גם בשל הפטור מאחריות פלילית שניתן לו על ידי ועדת האבחון בהליך הפלילי הקודם שהתנהל בעניינו בשל נהיגה ללא רישיון; וכי לעורר קשיים במעצר, והוא מתאר את עצמו כחלש וכמנוצל. שירות המבחן התרשם מהעורר כאדם בעל רמת תפקוד נמוכה ומאפיינים קוגניטיביים גבוליים, המתקשה לפעול באופן אחראי. הוא אף ציין כי הקשרים

חברתיים מסוימים עשויים לגרום לעורר לפעול באופן בעייתי ופורץ גבולות. לפיכך העריך שירות המבחן כי קיים סיכון להישנות התנהגות בעייתית מצד העורר.

לצד זאת בחן שירות המבחן גם את מקום הפיקוח ואת המפקחים המוצעים של העורר. שירות המבחן התרשם מהמפקחים המוצעים באופן חיובי, למעט ממפקחת אחת (סבתו); וציין כי בני משפחתו של העורר מתארגנים לקראת תפקידם כמפקחים ומבינים היטב את מחויבותם. לפיכך, שירות המבחן המליץ על שחרור העורר לחלופת המעצר המוצעת.

7. בדיון שהתקיים בבית המשפט המחוזי ביום 7.9.2025 ביקש העורר לאמץ את המלצת שירות המבחן ולשחררו למעצר בית בפיקוח המפקחים שאושרו. מנגד טענה המשיבה כי המלצת שירות המבחן אינה סבירה; וכי במסגרת ההחלטה הקודמת - לא הביע בית משפט זה עמדה לגופו של עניין. המשיבה הדגישה כי העורר נשוי ואינו מתגורר בבית הוריו; והציגה סרטון המהווה אחת מהראיות נגדו, המלמד לטענתה על כשירותו. בתום הדיון הורה בית המשפט (כב' השופט מ' בורשטין) על הגשת חוות דעת הבוחנת היתכנות של פיקוח אלקטרוני בעניינו של העורר. חוות דעת כאמור הוגשה ביום 11.9.2025, ולפיה ישנה היתכנות לפיקוח אלקטרוני במקום הפיקוח המוצע.

ביום 11.9.2025 התקיים דיון נוסף בבית המשפט המחוזי בו חזרה המשיבה על טיעוניה מהדיונים הקודמים; ואף הציגה לראשונה זיכרון דברים המעיד לשיטתה על דברים שנאמרו לכאורה על ידי העורר בדיון שנערך ביום מעצרו, ונשמעו על ידי מתורגמנית בית המשפט (להלן: המתורגמנית), שדיווחה עליהם למשיבה. כפי שניתן להבין, המתורגמנית שמעה את העורר מאיים על הסוכן. בתגובה לדברים אלה טען העורר כי מדובר בשקר של המתורגמנית; כי התנהלותה איננה מקובלת כלל וכלל; וכי ממילא - הוא אינו מואשם בעבירות איומים.

בתום הדיון קבע בית המשפט המחוזי (כב' השופט מ' בורשטין) כי מעצרו של העורר יוארך עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. בית המשפט ציין כי האינטרס הציבורי לשמירה על שלום הציבור גובר על אינטרס העורר לסיום מעצרו; וביסס את ההחלטה הן על האישומים בעניינו של העורר והן על החשש לפגיעה בסוכן העולה מדברי המתורגמנית - וזאת חרף המחלוקת בעניין מהימנותה.

נימוקי הערר

8. מכאן הערר שלפניי, בו טוען העורר כי שגה בית המשפט כאשר הורה בניגוד להמלצת שירות המבחן על הארכת מעצרו עד לתום ההליכים. לצד זאת חוזר העורר וטוען כי בית המשפט נתן משקל שגוי למצבו המיוחד, בניגוד להחלטות הקודמות בעניינו - הן של בית המשפט המחוזי והן של בית משפט זה

בהחלטה הקודמת. לשיטתו, התבססות בית משפט קמא על דברי המתורגמנית שגויה; ובנוסף המשיבה כלל לא ציינה את קיומם של דברים אלה עד לדיון האחרון בעניינו, חרף העובדה שהדברים נאמרו לכאורה בדיון המעצר מיום 15.7.2025.

עוד ביקש העורר לאבחן את עניינו מההחלטה עליה הסתמך בית המשפט המחוזי בה נדון עניינו של עצור הסובל ממוגבלות שכלית (בש"פ 2046/19 מדינת ישראל נ' פלוני (21.3.2019)). באותו עניין ביקשה המשיבה להאריך את מעצרו של נאשם בעל מוגבלות שכלית שלא נמצאה לו כל חלופת מעצר מתאימה - ועל כן הורה בית המשפט כי בשל מצבו המורכב, מעצר הנאשם יוארך ב-45 יום בלבד. לאור כל אלה עתר העורר כי בית המשפט יורה על שחרורו לחלופת מעצר, ולחילופין - על מעצרו בפיקוח אלקטרוני.

9. בדיון שנערך לפניי ביום 14.9.2025 חזר העורר על עיקרי טענותיו. לגישתו, היה על בית המשפט המחוזי לקבל את החלטתו לאור ההחלטה הקודמת של בית משפט זה; ומשכך ולנוכח התסקיר החיובי בעניינו - היה עליו להורות על מעצרו בפיקוח אלקטרוני. כן טען העורר כי הפעלת סוכן כלפי אדם עם מוגבלות שכלית היא פסולה, והדבר אף הוסתר מפרקליטות המחוז בזמן אמת; וכי יש באמור כדי להביא לכרסום בעוצמת הראיות נגדו. העורר הדגיש כי בתקופת הביניים בין ביצוע העבירות על ידיו ובין מעצרו, הייתה המשיבה מודעת לכך שהוא ביצע עבירות. אף על פי כן, היא לא ראתה לנכון לעצור אותו; כאשר בכל התקופה הזו לא נזקף לחובתו כל רישום פלילי - וזאת בעיקר משום שהסוכן חדל מלפעול נגדו.

מנגד, המשיבה סמכה את ידיה על החלטת בית המשפט המחוזי וטענה כי לאור מכלול נסיבות המקרה לא ניתן לתת אמון בעורר ולהורות על שחרורו או אף על מעצרו בתנאים של פיקוח אלקטרוני. במהלך הדיון הגישה המשיבה קבצי וידאו המתעדים חלק מהמעשים המיוחסים לעורר, מהם ניתן ללמוד לשיטתה על כשירותו (להלן: הסרטונים). היא ציינה כי בית משפט זה לא צפה בסרטונים במסגרת הערר הקודם. המשיבה עמדה על כך שהחלטת ועדת האבחון בעניינו של העורר ניתנה ביחס לעבירה אחרת שיוחסה לעורר לפני מספר שנים; וטענה כי לאור הראיות בהליך דנן, הסבירות שבמקרה דנן תינתן בעניינו החלטה זהה היא אפסית. לטענתה אין להסיק מההחלטה הקודמת כי היה על בית המשפט לשחרר את העורר אם התסקיר שיוגש בעניינו יהיה חיובי - אלא כי היה על בית המשפט המחוזי לקבל את ההחלטה בהקדם, אף בהיעדר תסקיר.

דיון והכרעה

10. לאחר שעיינתי בכל החומר הכתוב ושמעתי בהרחבה את טענות הצדדים בעל פה, אני סבורה כי יש

לקבל את הערר.

11. דומה כי אין מחלוקת כי העבירות המיוחסות לעורר הן חמורות ביותר, ולטעמי - אלמלא היה מדובר במי שנטען לגביו כי הוא סובל ממוגבלות שכלית, היה מקום לעצור אותו עד תום ההליכים - וזאת אף ללא צורך בקבלת תסקיר של שירות המבחן (ראו והשוו: בש"פ 27/15 יונס נ' מדינת ישראל, פסקאות 10-6 (15.1.2015); עמ"ת 27560-09-25 מדינת ישראל נ' אבו סביה, פסקה 6 (12.9.2025)).

12. אולם, במקרה דנן מדובר במי שנטען לגביו שהוא סובל ממוגבלות שכלית. על פני הדברים, מדובר בטענה שיש בה ממש. זאת מאחר שבהתייחס להליך פלילי קודם בו הוא היה מעורב, קבעה ועדת אבחון מקצועית ביום 18.7.2017 כי העורר "נמצא כמתפקד ברמה שכלית גבולית שאינה מוגדרת בנורמה. כמו כן נמצא עם אישיות בלתי בשלה ואורגנית". עוד נקבע באותה חוות דעת כי "במועד הרלוונטי [העורר] לא הבין שעושה מעשה פסול. לפיכך אנו מוצאים כי רמת הליקוי בכושרו השכלי הינה ברמה הפוטר אותו מאחריות למעשה בו מואשם".

אכן, בהתייחס לעבירות המיוחסות לו במקרה דנן, טרם ניתנה חוות דעתה של ועדת האבחון בעניינו של העורר. יחד עם זאת, על פני הדברים נראה כי כאשר מדובר במי שנקבע לגביו בעבר כי רמתו השכלית היא גבולית ומתחת לנורמה באופן הפוטר אותו מאחריות פלילית, יש להניח כי מצב זה אינו משתנה, וממילא המשיבה לא טענה כי מצבו השכלי של העורר השתנה (ראו והשוו לאמור בע"פ 8503/14 אבו סיאם נ' מדינת ישראל, פסקה 7.ד (26.4.2017), שם צוין כי מצבו של נאשם הלוקה בשכלו הוא סטטי, ואינו אמור להשתנות ממועד ביצוע המעשה ועד מועד המשפט). זאת מבלי לחוות דעה ביחס לאחריות שניתן יהיה לייחס לעורר בגין העבירות נושא כתב האישום דנן.

13. זאת ועוד. כפי שצוין לעיל, עניינו של העורר כבר נדון בפני בית משפט זה בערר הקודם. מובן כי לאחר שהעניין הוחזר לטיפולו של בית המשפט המחוזי, היה בית המשפט המחוזי כפוף להחלטה הקודמת שניתנה באותו ערר, והיה עליו לפעול בהתאם לאמור בה. לכן יש לבחון מה נקבע על ידי בית משפט זה בהחלטתו האמורה. דומה כי קשה לחלוק על כך שבית משפט זה היה סבור כי בשל הרמה השכלית של העורר, לא ניתן לקבוע בעניינו כי "אף חלופה לא תסכון", וכי בית המשפט היה נכון לבחון חלופה שאינה מעצר מאחורי סורג וברית.

יתרה מכך, בית המשפט אף קבע בהחלטה הקודמת כי הדיון בחלופת מעצר אפשרית יתקיים גם ללא תסקיר של שירות המבחן - אם תסקיר כזה לא יוגש עד יום 7.9.2025. נובע מכך כי מדובר היה לשיטתו במקרה בו הייתה נחיצות בבחינת חלופת מעצר בהקדם, ולכן ניתן היה לעשות כן (אלמלא היה

מוגש תסקיר של שירות המבחן), באופן חריג ולא מקובל גם ללא תסקיר - לאור נסיבותיו החריגות של העורר.

14. כאמור, בסופו של דבר תסקיר שירות המבחן הוגש במועד והיה לפני בית משפט קמא כאשר הוא דן בשאלת מעצרו של העורר ובחן את האפשרות להמיר את המעצר בחלופה שפגיעתה בחירותו פחותה. שירות המבחן קבע כי נשקפת מהעורר מסוכנות, אולם הוא היה סבור כי ניתן לצמצמה די הצורך באמצעות שחרורו למעצר בית בבית הוריו, תחת פיקוח של מספר מפקחים ששירות המבחן התרשם מהם לחיוב (מדובר בהוריו, חמותו ורעייתו; אך לא סבתו). לאור טיבה של החלופה שהוצעה, המליץ שירות המבחן על שחרורו של העורר.

דומה כי במצב דברים זה - ובכפוף להיעדרן של נסיבות שבית משפט זה לא היה מודע להן בעת שנתן את החלטתו, היה על בית משפט קמא להורות על שחרור העורר לחלופת המעצר המוצעת או למצער על מעצרו בתנאים של פיקוח אלקטרוני (תנאים שבא כוח העורר לא התנגד להם).

15. כאמור, המשיבה סברה כי חרף כל האמור לעיל, היה מקום להיעתר לבקשתה ולהורות על מעצרו של העורר עד לקבלת החלטה עדכנית של ועדת האבחון בעניין מצבו המנטלי הנוכחי ויכולתו לעמוד לדין פלילי ולשאת באחריות בעבירות המיוחסות לו (שהן שונות כזכור מאלה שיוחסו לו בעבר, ושלגביהן ניתנה חוות הדעת הקודמת של ועדת האבחון). בא כוח המשיבה הדגיש בהקשר זה שלושה עניינים עיקריים: החומרה הרבה הכרוכה בעבירות המיוחסות לעורר; הספקות העולים מחומר הראיות ביחס למצבו השכלי; ועדות המתורגמנית ממנה עולה לכאורה סיכון נוסף מעבר לאלה שבית משפט זה היה מודע להם בעת מתן ההחלטה הקודמת. כפי שיובהר, אינני סבורה כי די בטעמים אלה כדי להורות על מעצרו של העורר, בהתחשב בנסיבותיו המיוחדות.

16. ראשית, ביחס לחומרת העבירות המיוחסות לעורר. כפי שצינתי בראשית הדברים, העבירות המיוחסות לעורר הן אכן חמורות ביותר - דומה שלא יכולה להיות על כך מחלוקת. אלמלא רמתו השכלית - אין ספק כי פני הדברים היו שונים, וכאמור לטעמי - היה מקום לעצור אותו עד תום ההליכים נגדו. ואולם, חומרת העבירות שיוחסו לעורר הייתה ידועה גם לשופטת ברק-ארז בטרם ניתנה ההחלטה הקודמת. בא כוח המשיבה ציין כי בטרם מתן ההחלטה הקודמת לא צפה בית המשפט בסרטונים, ועתר כי מותב זה יצפה בהם (חלק מאחד הסרטונים אף הוצג לי באולם בית המשפט וכן נמסרו לי תמלילי השיחות בין העורר לבין הסוכן).

ואולם, הסרטונים אינם אלא ראיות להוכחת המיוחס לעורר בכתב האישום, וצפייה בהם מחזקת אפוא את המסקנה כי ישנן ראיות לכאורה הקושרות את העורר למיוחס לו - סוגיה אשר איננה במחלוקת

בעת הזו. אף אם לא צפה בסרטונים, כתב האישום עצמו היה לפני בית משפט זה בטרם ניתנה ההחלטה הקודמת, והוא היה מודע אפוא לחומרה הרבה הנובעת מהעבירות שיוחסו לעורר, ולכך שקיימות ראיות לכאורה הקושרות אליהן. חרף האמור ניתנה ההחלטה הקודמת כפי שהיא תוארה לעיל - ואין כל סיבה להניח כי צפייה בסרטונים הייתה משנה מהחלטה זו.

17. שנית, לגבי מצבו השכלי של העורר, אינני סבורה כי ניתן בשלב זה, בטרם ניתנה חוות דעת עדכנית של ועדת אבחון, לקבוע מסמרות בנושא. יחד עם זאת, הדעת נותנת שככלל, מוגבלות שכלית ורמה שכלית שהיא מתחת לנורמה, אינה מצב הפיך; ועל כל פנים - המשיבה כאמור לא טענה אחרת, אלא טענה כי הראיות בעניינו של העורר מלמדות על כשירותו בהתייחס לעבירות המיוחסות לו בכתב האישום דנן.

בכלל זה צוין כי חילופי הדברים של העורר עם הסוכן (שניתן לראותם בסרטונים ושתומללו בתמלילים), מעידים על תחום. ואולם, אין די בטענה זו כדי להוכיח את כשירותו של העורר. תחום קביעת רמתו השכלית של אדם הוא תחום מקצועי, ואינני סבורה כי בית המשפט יכול - מבלי שהונחה לפניו חוות דעת מקצועית מתאימה - לקבוע האם דברים כאלה או אחרים שהעורר אמר או עשה מעידים על רמה שכלית שונה מזו שקבעה בעניינו בשנת 2017 ועדת האבחון המקצועית; ועל כך כי העורר אחראי - או שאינו אחראי - למעשיו.

יתרה מכך, גם בחוות דעתה של ועדת האבחון מיום 18.7.2017 צוין כי העורר "מתבטא במשפטים פשוטים ומבין הוראות פשוטות ומורכבות יותר [...] שיתף פעולה באופן חיובי וידע לומר במה הוא מואשם". חרף זאת הוועדה הגיעה כאמור למסקנה לפיה רמתו השכלית אינה מוגדרת בנורמה וכי הליקוי בכושרו השכלי פוטר אותו מאחריות פלילית בהתייחס לעבירה בה הואשם באותה עת.

לכן, לא ניתן לקבוע בשלב זה - גם לאור הסרטונים ותמלול השיחות של העורר עם הסוכן - כי אופן התנהלותו בעבירות המיוחסות לו מעיד על כך שהוא אינו סובל מליקוי שכלי שדי בו כדי לפטור אותו מאחריות פלילית בעבירות אלה.

18. כאמור, בא כוח המשיבה הדגיש בדבריו את המסוכנות הרבה הנשקפת מהעורר, שבשלה - כך נטען - לא ניתן להורות על מעצרו בפיקוח אלקטרוני חרף המלצתו החיובית של שירות המבחן. אולם, לעניין זה חשוב לציין כי העבירות המיוחסות לעורר בוצעו בין הימים 15.9.2024 ל-27.10.2024. למרות זאת, העורר נעצר כזכור רק ביום 15.7.2025, וכתב האישום נגדו הוגש כמעט שנה לאחר ביצוע העבירות, ביום 3.8.2025. זאת למרות שזהותו של העורר הייתה ידועה וברורה ולא צוין כי היה קושי באיתורו או במעצרו.

המסקנה מהאמור היא כי העורר לא היה תחת מגבלות כלשהן במשך תקופה של כתשעה חודשים - וזאת מבלי שנטען כי הוא ביצע עבירה כלשהי במהלך כל התקופה האמורה. יתרה מכך, ככל הנראה אף המשיבה לא הייתה סבורה כי נשקפת מהעורר סכנה משמעותית, שאלמלא כן - יש להניח כי הייתה עושה מאמץ לאתרו ולעצור אותו במועד מוקדם הרבה יותר מזה בו עצרה אותו בפועל. לכן יש קושי בעמדתה הנוכחית של המשיבה לפיה חלופת המעצר לא תסכון, חרף חלוף פרק זמן נוסף בו שהה העורר במעצר, וחרף המגבלות שיוטלו על העורר במסגרת החלופה האמורה. אף לקושי האמור יש השלכה על השאלה אם ניתן להמיר את מעצרו של העורר מאחורי סורג ובריוח בחלופת מעצר.

19. סיכום ביניים - המסקנה הנובעת מכלל האמור עד כה היא כי בית משפט זה בהחלטה הקודמת היה סבור כי לא יהיה זה מן הנמנע להורות על שחרור העורר (או מעצרו בפיקוח אלקטרוני), ככל שחלופת המעצר המוצעת בעניינו תאפשר זאת; כי שירות המבחן בחן את החלופה המוצעת והמליץ - לאור מכלול הנסיבות - על שחרורו בתנאים של מעצר בית; וכי לכן (ואף בשל פער הזמנים בין ביצוע העבירות לבין מעצרו של העורר), בהעדר טעם טוב למסקנה אחרת, היה מקום שבית המשפט המחוזי יורה על שחרורו של העורר בתנאים או למצער על מעצרו בפיקוח אלקטרוני. זאת - כל עוד לא היה שינוי נסיבות בין המועד בו ניתנה ההחלטה הקודמת לבין המועד בו נדונה בקשת המשיבה לעצור את העורר עד תום ההליכים לאחר קבלת התסקיר.

20. המשיבה טענה כי שינוי נסיבות כזה אכן חל - והפנתה בהקשר זה לדברי המתורגמנית. אף שבדין לפניי לא שמה המשיבה דגש על טענה זו, היא חזרה וציינה אותה כנושא נוסף שיש להביאו בחשבון בהתייחס לשאלת מעצרו האפשרי של העורר.

אני סבורה כי אין די בדברי המתורגמנית כדי להפוך את הקערה על פיה ולשנות מהמסקנה שצוינה לעיל. המתורגמנית ציינה דברים שנאמרו לכאורה על ידי העורר באולם בית המשפט במועד מעצרו בשפה הערבית, והעורר כפר בכך שאמר את הדברים. ואולם - אם הדברים אכן נאמרו, היו אחרים באולם בית המשפט שחזקה עליהם שגם הם נחשפו אליהם. יוער כי בא כוח העורר טען בערר כי הן הוא עצמו; הן עורך דין ממושרד; והן טוען המעצרים שהיה באולם - לא שמעו את הדברים. המשיבה לא ציינה נושא זה מיד לאחר הדין במעצרו של העורר; והיא לא חקרה את המתורגמנית או את מי מהנוכחים האחרים באולם, כך שהדברים לא הובהרו עד תום. המשיבה אף לא הגישה נגד העורר כתב אישום בעבירה של איזמים. כל אלה מחלישים את העוצמה הראייתית של טענתה לגבי האיזמים. מאחר שקשה לקבוע באופן ברור מה בדיוק אמר העורר בהתייחס לסוכן - אינני סבורה כי יש לתת לדברים שיוחסו לו על ידי המתורגמנית משקל שדי בו כדי לשנות את המסקנה האמורה לעיל, ולהורות על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

21. לכן, לאור כל האמור לעיל - אני מקבלת את הערר, ומורה על מעצרו של העורר בתנאים של

פיקוח אלקטרוני ובפיקוחם של המפקחים שהומלצו על ידי שירות המבחן עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. התיק יוחזר לבית המשפט המחוזי שיקבע את מכלול התנאים הנדרשים (ובכלל זה את הערבויות שיוטלו על המפקחים).

ניתנה היום, כ"ג אלול תשפ"ה (16 ספטמבר 2025).

רות רונן
שופטת